

Jap Sevdiren Kadın 19

– KOCAMANOĞLU · 08 Haziran 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-19

...

Kyoto kuzeyden başlayarak önce batıya sonra güneye doğru çevreleyen sık ormanla kaplı dağların kucağında, yıllar öncesinde günümüze gelmiş ve her tarafı tarih kokarak uyuyan bir prensese benziyordu sanki...

Dağların eteklerindeki ormanların içine kadar sokulan evler, şehirle yakın bir bağ oluşturuyordu. Şehrin dar sokaklarını kaplayan asfalt ve yer yer taş döşenmiş yollar, gökyüzünün derinliklerinden bakıldığında dokunmuş bir kilim görüntüsünü sergiliyordu. Kyoto'nun doğuya doğru savrulan eteklerinin hemen altından Osaka'nın varoş mahalleri boy gösteriyordu. Ta denize kadar uzayıp giden ve her adımının değerlendirildiği koca bir kentin içinde bile kendini bir baş gibi gördü.

Dokunulmadan duran ve günümüze kadar gelmesi sağlanan tarihi yapılar, her geçen gün biraz daha başını göklere doğru uzatarak betonlaşan şehrin arasında yeşile boyanmış küçük adacıklar şeklinde kalıyordu. Geçmişin ve tarihin derinliklerinden günümüz kadar gelerek var olma ve ayakta kalma mücadelesi veren bu yapılar, gün itibarıyla en fazla ziyaretçi çeken mekânlar arasındaydı.

Taş duvarlarında nice saray kral ve kraliçelerinin, nice prens ve prensesin, nice nedime ve nice muhafızın, nice samuray ve nice geysanın hatıralarını saklıyordu. Kyoto geçmişte başkent olmanın ihtişamını Tokyo'ya kaptırsa da, hala huzur ve sükûnun, hala geçmişle olan bağlarını ısrarla ayakta tutmaya çalışıyordu. Her geçen gün yeni nesil tarihine yabancılaşmaya devam etse de, tarihi mekânların varlığı onlara bir geçmişlerinin olduğunu, o günden bu yana yer yer değişerek te olsa gelenek ve görenek olarak kültürel varlıklar kendini muhafazaya çalışıyordu.

Çizimlerini teslim edeceği şirkete yaklaşırken kafasındaki düşünce sağanağından kurtulmaya çalıştı. Kendini ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Söz verdiği süreden daha erken yaptığı çizimleri teslim etmişti. Bay Fudeko uzun bir süre ve tek tek çizimleri inceledi. Başını kaldırdı ve Hitomi Hanıma baktı. Kısa bir süre de olsa göz göze geldiler. Fudeko'nun yüzünde büyük bir durgunluk, anlamlandırmadığı bir sakinlik, uzayıp giden derin bir bakış vardı. Önce bakışlarını farklı yöne çevirerek, söze başlamak ve söyleyeceklerine nasıl tepki vereceğini gözlemlemek için bakışlarını tekrar Hitomi Hanıma çevirdi.

Bay Fudeko "Hitomi Hanım uzun zamandan beri sizinle çalıştık. Zaman çok ve çabuk değişmeye başladı. İnsanların da yaşamları değiştiği gibi, zevkleri de değişmeye başladı. Özellikle son çizimleriniz canlılıklarını kaybetmeye başladı. Benimse yaşım ilerledi. Kızım sen de bilirsin ki bir atasözümüz var; 'kar yağarken söğüt dalı da eğilir,' derler. İlerleyen yaşım benim de dallarımı eğiyor, bileğimi büküyor."

“Her geçen gün biraz daha büyüyerek gelen ticari dalgalanmalara benim göğüslemeye güç ve takatim kalmadı. Elbette ‘önce çıkan dalgayı göğüsleyecektir.’ Benim beden ve fikir tahtalarım eskimeye ve çürümeye yüz tuttu artık... Onun için tahtası ve fikri taze olanlar öne geçmeliler ki bu gemi yürüsün. Önemli olan gemiyi batırmadan hedefe yani limana varabilmektir.”

“Yakında işletmeyi gençlere bırakarak, ben dinlenmeye çekileceğim... Bundan böyle muhatabınız ben değil, oğlum İmura olacak. Yeni neslin davranışları, güngörmüş insanlar gibi sabırlı olmazlar. Uzun zamandan beri gençlerin eleştirilerine karşı sizi savunuyordum ama bundan böyle sizi savunma imkânım ve ortamım olamayacak...”

Hitomi Hanım hiç beklemediği bir tepki ve bilgilendirmeye karşılaşmıştı. İçinde kendini hayata bağlayan tellerden birinin bir anda koptuğunu düşündü. İçinde canlı tutmaya çalıştığı sabahki neşeden ve canlılıktan eser kalmadı sanki...

Bay Fudeko hayatın çilesini çekerek gelmiş ve iş dünyasında kendine haklı olarak bir yer edinmişti. Yeteri kadar hayat tecrübesi olmayan ve hatta imkânların verdiği bir şımarıklıkla büyümüş genç oğlu İmura'dan yardım ve destek görmesi bir yana, yıllardan beri süregelen ilişkileri bıçakla kesilmiş gibi bir anda bitme ihtimali Hitomi Hanımı ürkütmeye yetmişti. Bir anda kendini bir boşlukta ve sallantı da hissetti. Ürktü ve ürperdi.

Bay Fudeko, sözlerinin tesirini görmek için Hitomi Hanımın yüzüne baktı. Bay Fudeko, Hitomi Hanımın ruhunda yaşadığı sarsıntının tesirini ölçmeye çalışıyordu. İçerideki fırtınanın yüzüne yansımalarını pekâlâ görüp hissedebiliyordu.

“Umarım sizi fazlasıyla üzmedim... Sizi üzme için söylemedim. Yıllardır verdiğiniz hizmet ve emekleriniz için teşekkür ederim. Göz nuru ve bileğinin hakkıyla yaptığın çalışmalarını bu güne kadar yaşlısından gencine kadar birçok insanın üzerinde görme şerefine ermiş, gıpta ile baktığına ve seni mutlu ettiğine ben şahidim.”

“Şeker ve yüksek tansiyonum beni rahat bırakmıyor. Onun için kendi kendimi emekli edeceğim... Sağlığım yüksek bir tempoda çalışmaya artık müsaade etmiyor... Artık ben de bu çağa ayak uyduramaz oldum. Uzun yıllardan beri süregelen bu işletmenin yok olmasını istemiyorum. Bu kadar çalışanın ve nice insana iş ve ekmek kapısı olan bu müessesinin hayatiniyetini devam ettirmesi bir zarurettir. Bizler emek ve bilek gücü ile bu günlere kadar geldik.”

“Bizden sonra bu bayrağı taşıyacak olan yeni nesil okuyarak ve araştırarak geliyorlar. Bizim bu bayrağı onlara teslim etmemiz lazım. Onların omuzlarına sorumluluk yüklemeyiz ve görev vermez isek, işin ehli olamazlar. Onlar da yaşayarak öğrenmek ve daha ileriye gitmek zorundalar. Bizim hakkımız size geçtiyse

bizden yana helal olsun, sen de hakkını helal et kızım...”

Hitomi Hanım “Sizi özleyeceğim. Varsa hakkım helal olsun, siz de helal edin...” dedi.

“Helal olsun... Zamanımın çoğunluğunu dağ evinde geçireceğim. Ziyaretime de gelmelisin... Mutlaka beklerim...”

“Sizin gibi, baba değerinde birinin konuğu olmak bana şeref verir. Biliyorsun ki, Yumi kızım tek başına...”

“Kızımızı da getir... Onun için de büyük değişiklik olur”

“Müsait bir zamanda gelmeye çalışırım...”

Son ödemelerini de yapmışlardı. Firmada alacağı kalmamıştı. Alacağının kalmaması sanki ilişkinin bir daha bir araya gelmemek ve sanki tamamen ip kopacakmış gibi hissetmişti. Hâlbuki güne huzurla, neşe ile başlamıştı. Hava bir anda nasıl da değişivermişti.

Bay Fudeko ile vedalaşarak ayrıldı. Binanın dışına çıkınca sanki bir daha dönmeyecekmiş gibi ayrıldığı binaya baktı. İçinde bir boşluk oluvermiş, yüreği burkulmuştu. Gözleri nemlendi.

Demek ki, hayat tek düze gitmeyecekti. İnişler yeniden çıkışların mihengi olmalıydı... Bir süre öylesine rast gele kendi kendine kendi iç dünyasına dalmış olarak, etrafında akıp giden insan selinin bile farkına varmadan yürüdü. Nereye ve niçin gittiğini de bilmiyordu.

...

Devamı Var

...

Ant-150515